

Lovforslagets Overgang til 3dje Behandling vedtoges ligeledes uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Strandingslov for Færøerne.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2673 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

F. Petersen: Da Færøerne som bekendt ligge i et Farvand, som ikke er meget stærkt befærdet, og da dette gennemgaaende er dybt lige ind til Øernes Kyster, saa indtræffer Strandinger ikke meget hyppigt der oppe. Da netop i de senere Aar en Del af Øerne, nemlig den østlige Side, er bleven oplyst ved Fyr, og da forhaabentligvis den vestlige Side i en nær Fremtid ogsaa vil blive det, tør man haabe paa, at Strandingerne i Fremtiden ikke ville blive hyppigere, end de ere nu, skønt Trafikken og Sejladsen til og fra Færøerne og forbi Færøerne selvfølgelig er i Tiltagen. Af og til indtræffer der dog Strandinger, og navnlig sker det meget hyppigt, at løst Gods og Vragstykker, hidrørende fra Skibe, der have mistet deres Dækslast eller ere forliste i rum Sø, drive ind til Øerne. Det er derfor selvfølgelig nødvendigt, at der paa Færøerne gives Lovbestemmelser angaaende Strandinger og Bjærgninger. Hidtil har man i saa Henseende været henvist til de Bestemmelser, der findes i Norske Lovs 4—4., hvilke Bestemmelser selvfølgelig nu til Dels ere forældede, og til analogisk Anvendelse af Frd. 20. December 1836, hvilken Forordning ikke ved Tinglæsning er sat i Kraft paa Færøerne. Bortset fra, at det jo er forbundet med Ulemper i større Maal at behøve at anvende en Lov analogisk, findes der i nævnte Forordning en hel Del Bestemmelser, som ikke mere anses for at være tidssvarende. Man har derfor paa Færøerne nu i en Række af Aar følt Trang til at faa Lovbestemmelser paa det her omhandlede Omraade. For nogle Aar siden beskæftigede Lagtinget sig netop med denne Sag og anmodede Justitsministeren om at faa en Strandingslov for Færøerne. I Ministeriet mente man imidlertid den Gang, at det ikke var værd at begynde paa at udarbejde en Strandingslov for Færøerne, før man hernede havde faaet

en Strandingslov, der kunde træde i Stedet for Frd. af 1836, et Hensyn, som jeg fuldt ud maa billige, da det jo er det heldigste, om de paa Færøerne gældende Love saa vidt muligt ere i Overensstemmelse med de hernede gældende. Da saa Loven af 10de April 1895 var udkommen, har Justitsministeriet udarbejdet et Udkast til Strandingslov for Færøerne, som derefter har været forelagt det færøiske Lagting til Betænkning, og Resultatet af de Forhandlinger, der have været førte mellem Lagtinget og Ministeriet, foreligger i dette Lovforslag. Man vil se, at det i alt væsentligt er i Overensstemmelse med den hernede gældende Lov, dog saaledes, at en hel Del Bestemmelser ere udgaaede. Alt, hvad der tager Hensyn til Redningsstationer, til Toldvæsen, til Strandingskommisærer og Strandfogder, er udgaaet, da man ikke har disse Institutioner paa Færøerne. Enkelte Paragraffer ere derhos noget ændrede af Hensyn til de lokale Forhold. Lovforslaget indeholder saa mange Bestemmelser, at jeg anser det for givet, at det vil blive behandlet i et Udvalg, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder i Lovforslaget.

Dog maa jeg maaske berøre et Punkt, som har været særlig forhandlet mellem Ministeriet og Lagtinget. Det findes i §§ 1. og 2. Det er nemlig Forholdet mellem Sysselmandens og Landfogdens Myndighed under Strandinger. Der er fuld Enighed, saa vidt jeg ved, om, at Landfogden bør have den øverste Myndighed i Strandings-tilfælde som Øernes Politimester, men man kan ikke bortse fra den Omstændighed, at Landfogden paa Grund af den Vanskelighed, der er ved at rejse deroppe, meget ofte ikke kan komme saa tidsnok til Stedet, at han vil kunne forestaa Ledelsen af Bjærgningen, og af Hensyn dertil er det, at § 1 bestemmer, at den Politiet tilkommende Myndighed skal udøves af Sysselmanden, indtil Landfogden selv eller hans Fuldmægtig „kan komme“ til Stedet. I § 2 er der imidlertid bestemt, at Landfogden ikke altid behøver at komme til Stedet; det er overladt til hans Skøn, hvorvidt han mener, at hans Nærværelse er absolut nødvendig eller ikke, altsaa hvorvidt hans Tilstedeværelse kan have nogen Betydning, og hvis han skønner, at dette ikke er Tilfældet, kommer han ikke. Det vil vel derfor være det rigtigste, at der i § 1 ikke staar „kan komme til Stedet“, men derimod „kommer til Stedet“; det kan nemlig være, at Landfogden meget godt kan komme til Stedet, men at han siger, at han i dette